

با همه قرب، از حقیقت دور	ای به خود غره‌ی کمالِ قصور
نار گل کرده‌ای ز گلشن نور	غیر، جوشیده‌ای ز عالمِ عین
شیشه در دست و این قدر مخمور؟	دل در آغوش و این همه بیدل؟
ای دلت مرغزارِ عیش و سرور	پیر گشتی به فکرِ آب و علف
که خمیدی چو پیکرِ مزدور؟	زندگی بر سرت چه بار گذاشت
آفتابی به سایگی مجبور	آسمانی به ذرگی مغلوب
همه وصلی و می‌تپی مهجور	جمله عیشی و می‌کشی کلفت
دهر تحقیق و غفلت منظور	خلق توضیح و بینشت اغماض
چند باشی ز چشمِ خود مستور	چند پوشی لباسِ رنگ فریب
خوش فسردی به فکرِ حور و قصور	ای بهشتِ حقیقتِ ازلی
تا شود فطرت مصون ز فتور	می‌کند شوق، معنیی انشا
در فضای طرب‌سرای حضور	با حقیقت شبی دچار شدم
که مجازت چه فتنه است و چه شور؟	حیرتِ دل، درِ سؤالی زد
خودنمایی فتاده است ضرور	گفت: ما را به حکمِ یکتایی
شرم شد پرده‌دارِ عرضِ ظهور	لیک ازبس به خود نظر کردیم
گفت: از چشمِ اعتبارِ شعور	گفتمش: شرمت این قدر از کیست؟
عشرت این است اگر شوی مسرور	معنی این است اگر توان فهمید
جز حقیقتِ مدان چه نار و چه نور	زین مجازی که در نظر داری
توام افتاده با لبِ منصور	برگ‌برگِ بهارِ امکان را
تپش کائنات تا دلِ مور	به همین نغمه الفت‌آهنگ است
که جهان نیست جز تجلیِ دوست	
این من و ما، همان اضافتِ اوست	